

வறேறு.

அவர்கள் தம் உற்றார் உறவினரை சந்திக்க முடியாமல் அழுகின்றனர். அவர்கள் தாம் விட்டு வந்த, பிரிந்து வந்த குடும்ப உறுப்பினர்கள் நிலை திரியாது அல்லலுற்று தவிக்கின்றனர். ஒன்றாக புவியில் இருந்து தப்பி வந்தவர்களை பரிசீலனை செய்வதில் சிறையில் பிரித்து, ஒருவருக்கு மற்றவர் கதி திரியாது தவிக்கும் மனங்கள். இறப்புகள், காயங்கள், எங்கு ஏது என்று திரியாது போனவர்கள் கதியை எண்ணி புலம்பும் மனித இதயம். இதனைவிட போலியான பொய்யான பிரச்சாரங்களால் மௌனச் சலவை செய்யப்பட்ட, உளவியல் அச்சங்கள், பீதிகள், பிரமனைகள். கொடும்மையும் கொடூரத்தையும் கண்டும், அனுபவித்தும் வந்த சமீபத்தின் உளவியல் பாதிப்புகள். இவையெல்லாம் எல்லையற்றது. இதற்கு மேல் திறந்த வெளிச்சினை. இதற்குள் வசதியற்ற வாழ்க்கைகள். கண்காணிப்புகள்.

அச்சத்துடன் கட்டிய இருண்ட வாழ்வு. எதிர்காலம் எதுவென்று திரியாத பிரமனை. மண்ணை, நிலத்தை, பொருளாதாரத்தை என எல்லாம் இழந்து தவிக்கும் வறும்மை. கையையும், காலையும் இழந்து தவிக்கும் கொடும்மை. இவை எல்லாம் ஏன், எதற்கு என்று திரியாது போன பிரமனை பிடித்த வாழ்க்கை.

இதனைவிட மிக முக்கியமாக, அந்த மக்கள் தமக்கு நடந்ததை வாய் திறந்து சொல்ல அனுமதிக்காமலை. தமது இந்த நிலைக்கு காரணமான குற்றவாளிகளை, சொல்லி புலம்பக் கூட அனுமதிக்காமலை. உலகமும், தமிழினமும், மக்களின் எதிரிகளை இனம் காண, அந்த மக்களை சூதந்திரமாக பிசே அனுமதிக்க வேண்டும். தம் உற்றார் உறவினரிடம் இந்த கொடும்மைகளை சொல்லி புலம்ப அனுமதிக்க வேண்டும்.

